

Kíváncsian, de különösebb extra elvárások nélkül ültünk be az **Albert Éva – Pál Levente** páros első önálló előadására. Nem csak azért, mert a cím (Lenyomat) és a témaválasztás – tabula rasa, azaz tiszta lap elmélet – tűnt izgalmasnak, de azért is, mert **a két táncost eddig csak a tánckarban volt szerencsénk látni.**

Fotók: Csedő Attila

Az előadóművészek tapasztalata szerint a bemutató soha nem tökéletes, és a második előadás mindig rosszabb. A premiert nem láttuk, így a két előadást összehasonlítani nem tudjuk, viszont a táncban elmesélt történetet minden apró szépséghibája ellenére szerettük, élveztük, sőt, akár 10 perccel meg is toldottuk volna a hosszát. Még a kortárs tánc kifejezéstől lúdbőröző, és a mozgásszínházi modernkedést igencsak kritikusan szemlélő fotósunk is jól szórakozott.

Méhből nő a nő

Az első magzati szívdobbanástól az öntudatra eszmélésig, a világgal, másokkal való találkozáson át a nővé válásig és az igazi szerelemig, a beteljesült, boldog párkapcsolatig – Albert Éva saját **személyiségfejlődését, eddigi élettapasztalatait komponálta táncba.**

Társa az expresszív mozdulatokkal mesélésben, ahogy az életben is, Pál Levente. Hogy a két előadó mozgása a csellózenére hangolt közös jelenetekben **nem mindig volt szinkronban, megbocsátjuk,** mert nem bontotta meg a kettejük közt levő harmóniát.

Kifogások

Éva arcán néha túl soknak tűnt a mosoly, **egysíkúnak tűnt a boldogságot sugárzó mimika,** de azt mindenképpen nagyra értékeltük, hogy az első bemutatón megsérült lába okozta kínokból fikarcnyit sem mutatott.

A jeleneteket aláfestő muzsika ritmusából néha parányit kicsúsztak a táncosok, de a **különböz**

ő életkorok különböző érzésvilágához igazított

, kellemes zene mindenképpen telitalálat, akárcsak az egyes jelentekben indokoltan használt díszletek és eszközök: anyaméhnek kinevezett fehér lepedő, mézfehérre mázolt, vörös tunika, virágos fejdísz, színes kötél (béklyó), virágos fejdísz.

Díszletből jeles

Tetszett a fényjáték és igen ötletes és hatásos volt a párkeresés jelenetnél a sötét háttérből kivilágító, vállfára akasztott kabátos férfikar fehérén világító maszk-arca.

A színpadkép lehangsúlyosabb foltja a szereplők után a központi díszlet volt. A háttérben kifeszített és kezdetben makulátlanul fehér lepedőt a történet során fokozatosan átszínező kék, zöld, sárga, vörös színű játékos vonalak egyértelműen a tapasztalások lenyomatait szimbolizálták.

Itt a majdnem jó a vége

A zárójelenetben elsötétülő színpadi kép pillanatnyi bizonytalanságban hagyta a közönséget – a taps csak akkor csendült fel, amikor a két előadó kéz a kézben megjelent, jelezvén, hogy Albert Éva személyes tapasztalásokból ihletett, számunkra **rövidnek tűnő fél órába tömörített** fejlődés-története itt és most véget ért.

széleskörűen ismert és elismert, a hatékony kommunikáció, a

Ha szívesen látogatja a weboldalt, megkérjük, hogy ne felejtse el megadni a nevét és e-mail címét.